

Sygn. akt XIV C 777/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 kwietnia 2021 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu XIV Zamiejscowy Wydział Cywilny z siedzibą w Pile

w składzie następującym:

Przewodniczący: sędzia Jan Sterczała

Protokolant: prot. Magdalena Grzybowska

po rozpoznaniu w dniu 18 marca 2021 r. w Pile

sprawy z powództwa (...) Bank SA w W.

przeciwko S. M.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 135 243 zł 78 gr z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 20 kwietnia 2020 r. do dnia zapłaty;
2. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 12 180 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Jan Sterczała

Sygnatura akt XIV C 777/20

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 24 sierpnia 2020r. powód (...) Bank Spółka Akcyjna wniósł o:

- orzeczenie, że pozwany S. M. ma zapłacić na rzecz powoda kwotę 135. 243,78 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie, o których mowa w art. 481 § 2 k.c., liczonymi od dnia wniesienia pozwu w postępowaniu upominawczym do dnia zapłaty;
- zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów elektronicznego postępowania upominawczego oraz kosztów zastępstwa procesowego według norm przypisanych wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa.

W odpowiedzi na pozew, pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości jako przedwczesnego, zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, skierowanie stron do postępowania mediacyjnego, ewentualnie odstąpienie od obciążania pozwanego kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

Pozwany S. M. zawarł z powodem (...) Bank S.A. z siedzibą w W. w dniu 24 luty 2017r. umowę kredytu nr (...).

Na podstawie łączącej strony umowy, powód za pośrednictwem Spółki (...) Sp. z.o.o. z siedzibą w W. udzielił pozwanemu kredytu w wysokości 155.172, 41 zł. Kredyt udzielony został w kwocie 1260.000 zł na dowolny cel konsumpcyjny. Ponadto pozwany zobowiązał się do zapłaty kosztów pożyczki:

-prowizji od udzielonej pożyczki w wysokości 21.413, 79 zł;

-opłaty pobieranej przez pośrednika kredytowego w wysokości 7.758, 62 zł.

Pożyczkobiorca zobowiązał się spłacić kredyt w 120 równych ratach kapitałowo- odsetkowych, płatnych nie później niż do 15 dnia każdego miesiąca

W ramach umowy, pozwany zobowiązał się również do terminowej spłaty kredytu, zgodnie z postanowieniami umowy.

/ dowód: umowa kredytu numer (...), z dnia 24.02.2017r. (k. 17-20)/

Wobec opóźnienia pozwanego w spłacie kredytu, powód pismem z dnia 14 stycznia 2020r. zatytułowanym: „ostateczne wezwanie do zapłaty”, wezwał pozwanego do uregulowania wymagalnego zadłużenia, wynikającego z przedmiotowej umowy, wskazując, że w przypadku jej nieuiszczenia w wyznaczonym terminie może to skutkować wypowiedzeniem umowy z żądaniem natychmiastowej spłaty całości zobowiązania.

/ dowód: ostateczne wezwanie do zapłaty z dnia 14.01.2020 r. wraz z wydrukiem ze strony internetowej śledzenia przesyłek Poczty Polskiej (k. 24-25)/

W dniu 16 stycznia 2020r. pozwany wystosował do powoda pismo zatytułowane : „wniosek o restrukturyzacje kredytu”.

/ dowód: pismo pozwanego z dnia 16.01.2020r. (k. 54-56).

Wobec braku zapłaty ze strony pozwanego, powód pismem z dnia 13 lutego 2020r. skierował wobec pozwanego wypowiedzenie umowy kredytu, w którym wezwał pozwanego do uiszczenia w terminie 14 dni roboczych zaległości i poinformował o możliwości złożenia, w terminie 14 dni roboczych, wniosku o restrukturyzację zadłużenia. Pismo to zostało odebrane przez pozwanego w dniu 20 lutego 2020r.

/ dowód: wypowiedzenie umowy kredytu numer (...) z dnia 13.02.2020 r. wraz z potwierdzeniem odbioru (k. 22-23)/

Po rozwiązaniu umowy, strona powodowa podjęła próbę pozasądowego rozwiązania sporu poprzez podejmowanie kontaktu telefonicznego oraz korespondencyjnego z pozwanym celem ustalenia warunków spłaty wymagalnego zadłużenia.

/ dowód: przedsądowe wezwanie do zapłaty z dnia 25. 03. 2020r. wraz z potwierdzeniem odbioru (k. 26-27)/

W dniu 30 marca 2020r. pozwany wysłał do powoda pismo zatytułowane „pismo pełnomocnika wnioskodawcy”.

/ dowód: pismo pozwanego z dnia 30.03.2020r. (k. 57-58)/

Wobec braku spłaty przez pozwanego wymaganego zadłużenia, powód wystawił wyciąg z ksiąg bankowych nr (...) z dnia 20 kwietnia 2020r.

Powód w dniu 20 kwietnia 2020r. złożył do Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym. W następstwie czego w dniu 5 maja 2020r. wydano przeciwko stronie pozwanej nakaz zapłaty, który został doręczony pozwanemu w dniu 16 czerwca 2020r.

/ dowody: pozew złożony w elektronicznym postępowaniu upominawczym (k. 8-10), nakaz zapłaty z dnia 5.05.2020r. wraz z elektronicznym potwierdzeniem odbioru (k.10-11)/

Od powyższego nakazu zapłaty pozwany złożył skutecznie sprzeciw w dniu 29 czerwca 2020r. W związku z tym, postanowieniem z dnia 15 lipca 2020r. Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin Zachód w Lublinie, VI

Wydział Cywilny, wobec skutecznego wniesienia sprzeciwu i utraty mocy nakazu zapłaty z dnia 15 maja 2020r. umorzył postępowanie w całości.

/ dowód: sprzeciw od nakazu zapłaty z dnia 15.05.2020r. (k.13-15), postanowienie z dnia 15. 07. 2020 r. /

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o następującą ocenę dowodów.

Za wiarygodne należało uznać dokumenty znajdujące się w aktach sprawy, gdyż ich wiarygodność i moc dowodowa nie były kwestionowane w toku postępowania.

Sąd zważył, co następuje:

W niniejszym postępowaniu poza sporem pozostawało, że strony zawarły umowę kredytu (...). Okolicznością przyznaną przez pozwanego i niebudzącą wątpliwości było, że pozwany zaprzestał spłacania rat kredytu.

Przepis art. 69. 1. ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku Prawo bankowe (Dz.U. z 2012 r. poz. 1376 ze zm.) stanowi, że przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

Pozwany podnosił, że jego zdaniem powód w sposób nie prawidłowy wypowiedział łączącą stroną umowę kredytu. Pozwany podnosił, że wbrew twierdzeniom strony powodowej dążył do polubownego rozwiązania sporu, albowiem w dniach 16 stycznia 2020r. oraz 30 marca 2020r. pozwany wystosował do strony powodowej pismo z propozycją restrukturyzacji istniejącego zobowiązania oraz przedstawieniem działań jakie pozwany zamierzał podjąć, aby móc spłacić istniejące zadłużenie.

Ponadto pozwany zakwestionował samą skuteczność złożonego oświadczenia o wypowiedzeniu pożyczki numer (...). Zdaniem pozwanego w niniejszej sprawie doszło do naruszenia art. 75 c ustawy dnia 29 sierpnia 1997r. prawa bankowego. Pozwany podniósł, że jego zdaniem skoro z dnia 16 stycznia 2020r. złożył wniosek o restrukturyzację umowy kredytu, strona powodowa nie mogła swobodnie wypowiedzieć umowy kredytowej, nawet gdyby kredytobiorca popadł w opóźnieniu ze spłatą kredytu.

Mając na uwadze charakter zarzutów podniesionych przez pozwanego, zasadnicze znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy miało określenie obowiązków dowodowych ciążących na stronach w zakresie powoływanych twierdzeń. Zgodnie z przepisem art. 3 k.p.c. strony obowiązane są dokonywać czynności procesowych zgodnie z dobrymi obyczajami, dawać wyjaśnienia co do okoliczności sprawy zgodnie z prawdą i bez zatajania czegokolwiek oraz przedstawiać dowody. Strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne (art. 232 k.p.c.). W myśl przepisu art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne.

Powód złożył dokument potwierdzający treść umowy zawartej z pozwanym (która między innymi pozwalała powodowi na naliczanie opłat zgodnych ze wskazaną taryfą oraz na wypowiedzenie umowy oraz kształtowała uprawnienie do wypowiedzenia umowy), przedstawił wezwania do zapłaty kierowane do pozwanego oraz wypowiedzenie umowy i wyciąg ze swoich ksiąg oraz historię operacji na rachunku kredytowym. Wykazał zatem wymagalność i wysokość zadłużenia pozwanego wynikającego z zawartej umowy.

W razie sprostania przez powoda ciążącym na nim obowiązkom dowodowym, na stronie pozwanej spoczywa ciężar udowodnienia ekscpepcji i faktów uzasadniających oddalenie powództwa (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 10 czerwca 2013 r. sygn. akt II PK 304/12). W konsekwencji więc strona, która nie przytoczyła wystarczających dowodów na poparcie swoich twierdzeń, ponosi ryzyko niekorzystnego dla siebie rozstrzygnięcia, o ile ciężar dowodu, co do tych okoliczności na niej spoczywał, a Sąd musi wyciągnąć ujemne konsekwencje z braku udowodnienia faktów

przytoczonych na uzasadnienie żądań lub zarzutów (wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 28 lutego 2013 r., sygn. I ACa 613/12).

Pozwany złożył wniosek o restrukturyzację kredytu dnia 16 stycznia 2020r. czyli przed wypowiedzeniem umowy łączącego strony kredytu. Ponadto pozwany nie przedłożył dowodu odbioru w.w. pisma przez stronę powodową.

Wysokość roszczenia banku zarówno co do kapitału, odsetek i kosztów wynika z treści wyciągu z ksiąg bankowych, złożonego do akt sprawy. Pozwany wysokość tę zakwestionował ale nie zaferował dowodu, który mógłby obalić wiarygodność wynikających z niego okoliczności. Fakty i dowody związane z konkretnymi okolicznościami, z którymi się strona pozwana nie zgadza, powinna wskazać w sposób rzeczowy, wyraźny i konkretny, jeśli ma to służyć obronie jej racji, ustosunkowując się tym samym do twierdzeń strony powodowej (por. wyrok SN z dnia 9 lipca 2009 r. sygn. III CSK 341/08). W przeciwnym wypadku podnoszenie wszelkich możliwych zarzutów, pozostających bez związku ze stanem faktycznym sprawy należy traktować jedynie jako nieuzasadniony zamiar uniknięcia odpowiedzialności za zobowiązanie.

Powód pismem z dnia 13 lutego 2020r. skierował wobec pozwanego wypowiedzenie umowy kredytu, w którym wezwał pozwanego do uiszczenia w terminie 14 dni roboczych zaległości i poinformował o możliwości złożenia, w terminie 14 dni roboczych, wniosku o restrukturyzację zadłużenia. Pismo to zostało odebrane przez pozwanego w dniu 20 lutego 2020r.

Zgodnie z § 9 punktem 3 łączącym strony umowy, jeżeli pożyczkobiorca opóźnia się ze spłatą zobowiązania z tytułu udzielonej pożyczki, Bank wzywa pożyczkobiorcę do spłaty zaległości w terminie 14 dni od daty odebrania wezwania. Jeżeli należność nie zostanie uregulowana w całości, lub wniosek o restrukturyzację zadłużenia zostanie odrzucony, bank ma prawo wypowiedzieć umowę kredytu.

Tym samym pozwany od daty 20 lutego 2020 r. miał termin 14 dni na spłatę zadłużenia lub złożenia w tym terminie wniosku o restrukturyzację zadłużenia. Termin ten upłynął dnia 6 marca 2020 r.

Zgodnie z art. 75 ust. 1 i 2 ustawy prawo bankowe, w przypadku niedotrzymania przez kredytobiorcę warunków udzielenia kredytu albo w przypadku utraty przez kredytobiorcę zdolności kredytowej bank może wypowiedzieć umowę kredytu. Termin wypowiedzenia umowy, o ile strony nie określią w umowie dłuższego terminu, wynosi 30 dni.

Zgodnie z łączącą stroną umową kredytu bank ma prawo wypowiedzieć umowę kredytu z zachowaniem 30 dniowego terminu wypowiedzenia (§ 9 łączącej strony umowy kredytu).

Zdaniem Sądu, wypowiedzenie umowy skierowane w niniejszej sprawie do pozwanego swoim tytułem oraz treścią nie pozostawia wątpliwości co do jego interpretacji. Podkreślić należy, że już z nagłówka pisma wynika, iż zamiarem powoda jest wypowiedzenie umowy. Kolejno powód podejmuje ostateczną próbę polubownego rozwiązania sporu poprzez wezwanie pozwanego do spłaty całości zadłużenia przeterminowanego w ustalonym terminie - 14 dni od dnia doręczenia przedmiotowego pisma. Następnie, zgodnie z treścią wypowiedzenia, pozwany został poinformowany o możliwości złożenia wniosku restrukturyzacyjnego, a także skutku nieskorzystania z tego uprawnienia oraz skutku nieuregulowania zadłużenia przeterminowanego bądź nieuregulowania go w całości - rozwiązanie umowy wraz z upływem okresu wypowiedzenia.

Wezwania powoda do pozwanego czynią zatem zadość wymogom art. 75c ust. 1-6 ustawy prawo Bankowe, który stanowi, że jeżeli kredytobiorca opóźnia się ze spłatą zobowiązania z tytułu udzielonego kredytu, bank wzywa go do dokonania spłaty, wyznaczając termin nie krótszy niż 14 dni roboczych. W wezwaniu, załączonym do akt sprawy, bank informuje kredytobiorcę o możliwości złożenia, w terminie 14 dni roboczych od dnia otrzymania wezwania, wniosku o restrukturyzację zadłużenia. Bank powinien, na wniosek kredytobiorcy, umożliwić restrukturyzację zadłużenia poprzez zmianę określonych w umowie warunków lub terminów spłaty kredytu, jeżeli jest uzasadniona dokonana przez bank oceną sytuacji finansowej i gospodarczej kredytobiorcy. Restrukturyzacja, o której mowa w ust. 1, dokonywana jest na warunkach uzgodnionych przez bank i kredytobiorcę.

Restrukturyzacja zadłużenia wymaga zatem obopólnych ustaleń stron kredytu, a nie jedynie oświadczenia woli kredytobiorcy.

Ponadto zgodnie z obowiązującą linią orzeczniczą, wniosek złożony nie w odpowiedzi na wezwanie do dokonania spłaty z art. 75c ust. 1 prawa bankowego nie powinien być traktowany, jako wniosek z art. 75c prawa bankowego.

Tym samym, aby wniosek o restrukturyzacje zadłużenia musiał być przez kredytobiorcę rozpoznany, winien być wniesiony w prawidłowym terminie tj. w ciągu dwóch tygodni od odebrania korespondencji zawierającej wypowiedzenie umowy kredytu.

Ponadto bank, rozpatrując wniosek o restrukturyzację oraz jego ewentualne modyfikacje, może na podstawie dokonanej oceny sytuacji finansowej i gospodarczej kredytobiorcy, odmówić restrukturyzacji.

Ocena obowiązku rozpatrzenia przez bank modyfikacji wniosku powinna być każdorazowo dokonywana z uwzględnieniem okoliczności danej sprawy tj. ustaleniem, czy kredytobiorca nie zmierza jedynie do przedłużenia rozpatrywania wniosku i odsunięcia w czasie ewentualnego odrzucenia wniosku. Bank nie powinien być obowiązany do rozpatrywania wniosku o restrukturyzację zadłużenia, która ma charakter pozorny bądź takiego, który został złożony nie w wyznaczonym terminie.

Wypowiedzenie umowy o kredyt przyjęło w niniejszej sprawie charakter warunku potestatywnego, zwanego inaczej wolicjonalnym. Warunek ten jest rozumiany jako zastrzeżenie, przez które strony czynności prawnej uzależniają powstanie lub ustanie jej skutków od zdarzenia, na którego wystąpienie w przyszłości mają ona (jedna z nich) wpływ. Spełnienie tego warunku zależy tylko od woli strony stosunku prawnego i ziściłyby się w niniejszej sprawie jeżeli pozwany dokonałby wpłaty zaległej kwoty kredytu, wówczas wypowiedzenie umowy o kredyt stałoby się nieskuteczne, a umowa ta nadal byłaby kontynuowana. Jednakże pozwany nie spełnił określonego warunku, stąd też powód mógł dochodzić całości wymagalnego zadłużenia kredytowego z powodu rozwiązania umowy o kredyt gotówkowy. Należy zauważyć, że zastrzeżenie warunku zostało uczynione przez stronę powodową na korzyść pozwanego. Dawało to bowiem pozwanemu możliwość doprowadzenia do kontynuacji stosunku kredytowego, co w przypadku wypowiedzenia bezwarunkowego byłoby niemożliwe.

W istocie dostrzegana jest w judykaturze rozbieżność poglądów w zakresie dopuszczalności złożenia oświadczenia o wypowiedzeniu umowy kredytu połączonego z wezwaniem do zapłaty, które jednocześnie ewentualną zapłatę zadłużenia uznaje jako warunek rozwiązujący, jednakże Sąd stoi na stanowisku, że takie warunkowe wypowiedzenie jest dopuszczalne.

Przede wszystkim wyjaśnić trzeba, że zgodnie z art. 89 k.c. powstanie lub ustanie skutków czynności prawnej (również jednostronnej czynności prawnej jaką pozostaje wypowiedzenie umowy) można uzależnić od zdarzenia przyszłego i niepewnego (warunku), chyba że nie zezwala na to ustawa, albo wynika to z właściwości tej czynności prawnej. Nie ulega wątpliwości, że brak jest ustawowego zakazu wypowiedzenia umowy o kredyt pod warunkiem, co do zasady możliwe również pozostaje zastrzeżenie warunku potestatywnego, czyli uzależniającego skutki czynności prawnej od zachowania drugiej strony umowy, w tym też od spełnienia przez nią świadczenia. Judykatura przyjmująca niedopuszczalność dokonania wypowiedzenia umowy o kredyt z zastrzeżeniem warunku wskazuje przede wszystkim na brak jednoznaczności w zakresie określenia sytuacji kredytobiorcy, do którego adresowane jest warunkowe wypowiedzenie umowy, a którego interesy muszą również podlegać stosownej ochronie i który ma prawo do pełnego rozeznania we własnej sytuacji prawnej (choćby w zakresie oznaczenia daty skutku wypowiedzenia). Argument powyższy nie może jednakże dotyczyć przedmiotowego sporu, albowiem z treści wypowiedzenia dokonanego przez powoda w sposób jednoznaczny wynika, że pozwany mógł dokonać spłaty wskazanego w jego treści zadłużenia w terminie 14 dni od daty otrzymania pisma, zaś jeżeli tego nie uczyni nastąpi wypowiedzenie umowy przez powoda z zachowaniem 30 – dniowego terminu wypowiedzenia, rozpoczynającego się od dnia, w którym upłynął wskazany termin 14 dni wyznaczony na spłatę zadłużenia. Sytuacja prawna pozwanego pozostaje zatem w pełni jasna, oznaczenie dnia, w którym nastąpiło skuteczne wypowiedzenie umowy kredytu nie sprawia żadnych trudności, zaś

zastosowana przez powoda konstrukcja wypowiedzenia w istocie jest dla kredytobiorcy zdecydowanie korzystniejsza niż wypowiedzenie umowy bez warunku. W tych okolicznościach należało dojść do przekonania, że również i z właściwości umowy o kredyt nie wynika niedopuszczalność jej warunkowego wypowiedzenia, przy treści warunku jaki zastrzeżony został w przedmiotowej sprawie.

Zatem Sąd uznaje że, pismem z 13 lutego 2020 r. doszło do skutecznego wypowiedzenia umowy kredytu zawartej z pozwanym. Powód nie naruszył także wskazywanych przez pozwanego przepisów art. 75c prawa bankowego.

Jednocześnie Sąd nie przychylił się do wniosku ewentualnego pozwanego, co do rozłożenia należnego świadczenia na raty.

Zgodnie z art. 320 k.p.c. Sąd w szczególnie uzasadnionych wypadkach może rozłożyć roszczenie na raty lub wyznaczyć termin spełnienia świadczenia zasądzonego od pozwanego.

Okoliczność wskazana przez ustawodawcę w art. 320 k.p.c. jest okolicznością nadzwyczajną. Stosowanie tego przepisu ma więc charakter wyjątkowy i nie może być wywołane samą tylko trudną sytuacją majątkową dłużnika, bowiem obowiązkiem Sądu jest uwzględnienie również interesów wierzyciela.

Zdaniem Sądu, pozwany nie wykazał wystąpienia „szczególnie uzasadnionego przypadku”, a w szczególności nie udowodnił dostatecznie ciężkiej sytuacji materialnej, która uzasadniałaby rozłożenie zadłużenia na raty.

Ochrona z art. 320 k.p.c. nie może być stawiana ponad ochronę wierzyciela i wymaga uwzględnienia wszystkich okoliczności konkretnej sprawy. Stąd zachodzi konieczność wykazania przez pozwanego, że realnie będzie dysponować środkami, które mimo trudności finansowych pozwanego, umożliwią wykonywanie zmodyfikowanego obowiązku w sposób odczuwalny ekonomicznie przez wierzyciela. Tymczasem pozwany w żaden sposób nie udowodnił, że posiada środki na spłatę zobowiązania. Pozwany miał bowiem możliwość spłacania zadłużenia kredytowego w ustalonych terminach w wiążącej strony umowie kredytu, jednak tego nie czynił co doprowadziło do wytoczenia niniejszego powództwa. Jednocześnie pozwany nie wykazał, że obecnie jego sytuacja majątkową zmieniła się na tyle, że w chwili obecnej jest w stanie spłacać zadłużenie w ratach, skoro sam podaje, że jego sytuacja finansowa jest nadal trudna i nie uległa znaczącej zmianie.

W związku z powyższym uznać należało, że zastosowanie w niniejszym postępowaniu art. 320 k.p.c. byłoby krzywdzące dla wierzyciela, a wniosek pozwanego w tym zakresie należało oddalić.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481§ 1 k.c. w zw. z art. 482 § 1 k.c. Zgodnie z art. 481 § 1 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Z kolei w myśl art. 482 § 1 k.c. od zaległych odsetek można żądać odsetek za opóźnienie dopiero od chwili wytoczenia o nie powództwa, chyba że po powstaniu zaległości strony zgodziły się na doliczenie zaległych odsetek do dłużnej sumy.

Powód wniósł pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym w dniu 20 kwietnia 2020r., datę tą uznać należało za datę wymagalności zadłużenia.

W związku z powyższym, Sąd w punkcie pierwszym wyroku zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 135.243,78 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 20 kwietnia 2020r. do dnia zapłaty.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 99 k.p.c.

Zgodnie z art. 98 § 1 k.p.c. strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu).

W niniejszej sprawie obie strony reprezentowane były przez profesjonalnych pełnomocników.

Zgodnie z § 2 punkt 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych stawka wynagrodzenia radcy prawnego w niniejszym postępowaniu wynosi 5. 400 zł. Dodatkowo pozwany obowiązany jest do zwrotu opłaty od pozwu, oraz zwrot opłaty od pozwu w elektronicznym postępowaniu upominawczym.

W związku z tym w punkcie drugim wyroku Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 12.180 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie przytoczonych przepisów prawa, orzeczono jak w sentencji wyroku.

Sędzia Jan Sterczała